

БУДИЛНИЧЕ ЖАНТАЗЛИЦИ

детска притурка

Асен Разцветников

СЪБУДИ СЕ ЯСНО СЛЪНЦЕ

Събуди се ясно слънце
под покривка от облаци,
на възглавка от мъглица,
на постелка от мракове.
Облече си златни дрехи
препаса си ален пояс,
наръси се с ясни искри,
нароши си огнен перчем,
накрехна си сребрен калпак,
наметна си сребра гуня,
па си яхна златен жребец
и препусна по небето.
Сред небето сини двори,
насред двори тъмен облак.
Поспрепна се ясно слънце,
пришпори си златен жребец –
да премине сини двори,
да прескочи тъмен облак.
Разсърди се златен жребец,
издъхна си топъл вятър,
прескочи си тъмен облак,
разлюшна си юзди-звезди,
развея си огън-грива,
размаха си жар-опашка,
па заигра, па затропа,
па разпръсна мраковете,
та потроши ледовете,
та помете снеговете,
и накити чисто поле
със кокиче, със игличе.

ЮНАК МИНЗУХАРКО

Рано рани юнак минзухарко, премени се с
бели бенеvreци, пристегна се във черни цървул-
ки, наметна си зелено кожухче, накрехна си
златното калпаче, яхна конче от върбово клонче,
пришпори го със глогови шпори, па го пусна низ
горски усои.

Сред усои мътна река бие – длан широка, два
пръста дълбока. На брега ѝ момиче-кокиче – горе

СБОГОМ, ГЕРОВ!

В края на 1997 година
ни напусна Александър
Геров, един от най-големите
поети на България.
Той е започнал да пише
стихове още в детството
си. Трите куплета за
първото кокиче, които
"Будилниче" отпечатва в
негова памет, Геров е
съчинил като първолак
преди повече от
седемдесет години.

Изва пролетта прекрасна,
носи гъх омаен.

В градината се събрахме
да си поиграем.

В едно кълъче там видяхме
бялото кокиче –
беше нежно и хубаво
също като момиче.

Ний откъснахме го гъвама
и го дадохме на мама.
И тя с бялото кокиче
взе, та се накити.

Александър Цв. Геров
уч. от I-во отделение

стои, долу се оглежда, па си гласи бялата заб-
радка, па си глади зелените вежди.

Поспрепна се конче, па изтропа, че не може
река да прескочи, търти на бяг момиче-кокиче,
люшна му се зелената плитка, закачи се на
шипково трънче, та го стигна юнак минзухарко,
та го метна на рошаво конче, па препусна и се
виком вика:

„Излез, излез, моя втора майко, че ти вода
шетлива невеста – беличкото, срамливо кокиче,
дето мете пролет снеговете!“